

Jezerske rože.

Pravljica z jezera.

Ob jezeru je stala koča in umivala lesene noge v njem. Na klopici je sedela Mará ob bolni materi. Čez jezero je drsela jadrenica kakor bel labud. Visoka jadra so bila nizko sklonjena nad vodo, tako da se je zdelo, da se morajo zdaj pa zdaj dotekniti valov.

»Glej, mama, ravno proti nama gre!«

Mama je odprla oči — a ravno takrat se je čoln obrnil, jadro se je obrnilo na drugo stran. Naglo in neslišno je oddrsel beli labud nazaj po jezeru.

»Tako je vozil časih tvoj oče, Mara,« je izpregovorila mati. »Ko je bil še mlad, je tako vozil.«

»Mama, zakaj pa je umrl?«

»Prehladil se je bil, ko so lovili ribe. Tako se je prehladil kakor jaz, ko sem prala.«

»Mama, ti pa ne smeš umreti.« Stisnila se je k njej in jo objela. Mati jo je gladila po laseh.

»Denar nama bo pošel, Mara,« je vzdihnila. »Skrbi me. Mara, kaj, ko bi ti natrgala jezerskih rož in jih nesla vsako jutro h gospodi v park. Morebiti dobiš denarja zanje, da si bom mogla kupovati zdravil.«

Že drugo jutro, ko solnca še ni bilo na nebo, je veslala Mara na jezero in med ločjem natrgala belih jezerskih rož. Položila jih je v košarico in jih nesla v park. Tam je postavila košarico k nogam predse, se naslonila ob kostanj in čakala in z očmi prosila gospodo, ki je hodila tam mimo k jezeru, da bi kaj kupili.

Le tuintam se je kdo ozrl nanjo, pa je šel mimo. Košarica je ostala polna.

Tako je slonela ob kostanju vsako jutro, s košarico svežih rož pred nogami; prosila je z očmi mimoidoče, naj kupijo, in je žalostno gledala za gospodo.

Redko je obstal kdo pred njo in kupil rožo. Komaj vsak drugi dan parkrat se je to zgodilo; večinoma je ostala košarica polna.

Bledih ličec, žalostnih oči je Mara ponujala rože. In žalostnega srca se je vračala k materi domov.

»Pojdi, Mara,« ji je rekla bolna mati, »pojdi na otok k Mariji! Veliki Šmaren je jutri. Natrgaj najlepših rož in jih nesi na njen oltar. In moli k nji in jo prosi za moje zdravje! — O Marija, ti Jezerska roža — tako ji reci, Mara — o Marija, ti Jezerska roža, daj moji mami zdravja!«

Zjutraj je natrgala Mara najlepših rož, jih povila v šopek in odveslala z njimi čez jezero.

Jezero je bilo praznično, temnomodro, valčki so se razbijali ob čolnu in Mari se je zdelo, da jo pozdravljajo.

Tudi Marin obraz je bil ves praznično-vesel in v njenem srcu ni bilo žalostne misli. Kakor tisto jasno velikošmarniško jutro je bila njena

duša — vsa čista, vsa brezmadeža. Pogledovala je na šopek jezerskih rož, ki ga je imela v naročju, in njene oči so bile polne upanja.

Priveslala je k otoku, izstopila in šla na griček; vse polno romarjev je bilo že gori. Nesla je šopek v cerkev k Marijinemu oltarju. Tam je pokleknila, dvignila roke in šopek in uprla oči v Marijo.

»O Marija, ti Jezerska roža, daj moji mami zdravje!«

Marija jo je gledala z nebeško-milimi očmi.

Iz oči so Mari zdrknile solze in kanile na šopek; biserno so se zablestele na snežnobelih cvetovih. In potem je Mara položila šopek z vsemi svojimi tihimi željami, s čistimi in nežnimi prošnjami; darovala ga je iz ljubezni do mamice, v zaupanju do Marije. Tedaj so rože na široko odprle svoje cvetove, kakor da bi jih nenadoma orosila sveža rosa; med cvetovi so se skrile Marine solze kakor veliki kristalni biseri — — —

— — — — —
In prihodnje jutro po tem dogodku so med ločjem na jezeru vzcvetele čudežnolepe jezerske rože. Ko je Mara priveslala tja s čolnom, je obstrmela nad njimi; tako lepih še ni trgala. Njih beli venčni listi so se na široko odpirali, med cvetovi pa se je svetlikalo in blestelo kakor kaki veliki kristalni biseri.

Mara je nabrala polno košarico rož in jih nesla v park; tam je postavila košarico predse na tla in se naslonila na kostanj. Gospoda je hodila v park in se je trumoma ustavljala pred deklico s čudovitimi jezerskimi rožami.

Mara je prodala vsak dan vse — in je lahko kupovala mamici zdravil.

In mati je ozdravela.

Nekega jutra potem sta šli obe na jezero, natrgali sta čudovito-lepih jezerskih rož in odveslali z njimi na otok k Mariji. Pač pristrčno sta se morali zahvaliti Mariji — najlepši jezerski roži — za tako velike dobrote!

Bogdan.

Na livadi.

Livada dom je moj krasan,
vsa duša tu živi;
kaj meni mar je hrup glasan?
Srce se tu vmiri.

Vijolic, vrtnic gledam stas
in sladki njih smehljaj;
tu slišim drobnih ptičic glas . . .
Kako je lep ta raj!

Ko pade mrak in dan zaspi,
nebesni gledam čar:
nad mano baldahin visi
in sveti zvezdic žar . . .

Livada bajna je mladost,
ti ljubi jo in poj!
Na njej okusil boš sladkost
in našel domek svoj.

M — č.

